
GILARDI

ЖІНКИ, ЯКИМ НАЛЕЖИТЬ ВІС

Я підійшов до входу в кав’ярню, де мала відбутися зустріч.

Я тремтів, але не від страху. Це було тремтіння, яке ставить просте запитання: чи правильно я чиню, чи нарешті переступив межу?

Було й інше запитання: що я виграю від цієї операції? Які цілі я сховав від самого себе так глибоко, що навіть я вже не можу їх розпізнати?

Я сягнув рукою до троянди на вітрині, зірвав три пелюстки й надушив ними обличчя. Лосьйон після гоління не входив до бюджету поїздки, але я не хотів прийти, пахнучи лише чоловіком.

Я був на батьківщині Жоржа, сина L’Oréal, і ця компанія багато чого мене навчила.

Я ввімкнув музику зі свого сайту як фоновий супровід. Випадково заграла та сама пісня, яку колись разом виконували мій батько й дід: мандоліна і гітара. Вони були зі мною. Ми ввійшли втрьох.

Chanel побачила мене здалеку й підійшла з теплими обіймами, наче ми були давніми друзями, що зустрілися через багато років. Висока. Білява. Блакитні очі. Акуратно зібране волосся. Приголомшлива постать у темно-синій сукні. На мить мені майже захотілося спитати її, де тут церква, і негайно з нею одружитися.

Вона провела мене до столу. На нас чекали шість жінок. Зустріч ось-ось мала початися, і я вже знав, що протистояння не буде ніколи. Я мав уроджену ваду: умів програвати, перемагаючи.

Я відрекомендувався кожній жінці, не намагаючись визначити, хто за столом найважливіша. Це я сам собою з’ясував приблизно за десять секунд.

Перша жінка назвала своє ім’я та прізвище, і я, як справжній чоловік Gillette, поцілував їй руку. Потім я зробив те саме з кожною жінкою за столом, даруючи кожній усмішку й: «Enchanté». Made in Calabria.

Тільки після цього я назвав власне ім’я, ані трохи не сумніваючись, що кожна з них уже знала, хто я.

Вони спитали, що я хотів би випити, чи бажаю поснідати, може, невеличке тістечко. Я пояснив, що персонал мого звичного готелю ніколи не відпустив би мене вранці, не переконавшись спершу, що я як слід поснідав. Усі вони розсміялися.

Потім вони спитали, чи я вперше в Парижі. Я розповів, що багато років тому працював на берегах Сени, у садах біля річки: збирав квіти й щоранку приносив їх свіжими до собору Паризької Богоматері. Я робив це, чекаючи, поки Мадонна зробить мені ласку й улаштує саме цю зустріч із ними шістьма. Я ніколи в цьому не сумнівався. Зрештою, це була обіцянка жінки.

Вони всміхнулися. Атмосфера пом’якшала. У розмову ввійшла емпатія.

Потім одна з них спитала: «Пане Frega, що вам найбільше подобається у Франції?»

«Що це за запитання? — відповів я. — Відповідь очевидна».

ВІС.

Розмова одразу набула приємного повороту.

Трохи згодом ми вирішили продовжити за обідом і пройшли приблизно сто метрів Єлисейськими Полями. Проте всю дорогу я помічав тих самих трьох чи п’ятьох чоловіків, які спостерігали за нами здалеку. Я помітив їх із першої ж миті. І вони помітили мене. Це була охорона. Ніколи не надто близько. Ніколи не надто далеко.

Ми зайшли до французького ресторану. Типового французького ресторану, де майже нічого не з’їси, а заплатиш маленький статок.

Я покликав Chanel. Вона одразу підійшла до мене.

«Що сталося?»

«Ми йдемо».

«Йдемо?»

«Так. Я веду вас усіх поїсти».

Цілу хвилину вони стояли як укопані. Гість, який веде танець, — до такого вони не звикли. Проте моя пропозиція була такою переконливою, що всі пішли за мною. Як кури за півнем. Зрештою, ми були в країні півня.

Ми дійшли до першої піцерії й сендвічної, яку змогли знайти. Перш ніж увійти, я підійшов до власника.

«Я хотів би сім сендвічів по п’ять євро кожен, напої включно».

«І плачу я».

Домовленості було досягнуто. І доброго враження теж.

Ми ввійшли всередину. Вони здавалися зовсім розгубленими, наче мчали на крилах летючих коней і не могли збагнути, що саме відбувається.

Вони були всередині GILLETTENARRATIVE. І жодна з них ще цього не знала.

Ferdinando